

det for temmelig overflødig at gaa ind paa disse Underfølgelser om, hvorledes de midlertidige Bevillingslove hidtil ere blevene forstaaede og anvendte. Det maa sikkert erkjendes, og det blev ogsaa pointeret af den ærede Ordfører selv, at det i hvert fald er første Gang, der har været Tale om at anvende en midlertidig Bevillingslov for et helt Aar, og dette maa nødvendigvis paa adskillige Punkter medføre en Forskjel. Det vil jo være klart, og det erkjendes ogsaa fra alle Sider, at selve Udtrykket „løbende Udgifter“ er ikke saa klart og afgjort, at man ved hver Udgift med Sikkerhed kan paapege, om den er løbende eller ikke. Naar der findes Udgifter, om hvilke dette maa siges at være tvivlsomt, har man ordentligvis den simple Udvei at opsætte deres Afholdelse, indtil den ordinære Finantslov er udkommen; men naar der ingen ordinær Finantslov kommer, vil det i adskillige Tilfælde sikkert være mindre rigtigt at fortolke sine Tvivl herhen, at man undlader at afholde Udgiften, end derhen, at man afholder den. Jeg tror derfor, at selve den Omstændighed, at den midlertidige Lov har gjældt for hele Finantsaaret, nødvendigvis har maattet bedirke Afvigelser fra den hidtilværende Praxis ved midlertidige Bevillingslove, og for mig har det derfor slet ingen Interesse at faae oplyst i det Enkelte, paa hvilken Maade man hidtil har anvendt de midlertidige Bevillingslove under helt andre Forhold end dem, der her er Tale om. Men dernæst maa jeg gjøre gjældende, at selve de Ord „de hidtil gjældende Regler“ afgjort forekomme mig at pege paa Regler, der ere blevene konstante gennem en længere Tid, og det er en temmelig vilkaarlig Opfattelse, at de „hidtil gjældende Regler“ kun skulde sige de Regler, som gjælde i det nu afsluttede Finantsaar. Ja, de to ærede Statsrevisorer fremhæve jo selv i Statsrevisionens Betænkning, at der er Udgifter, der maa betegnes som løbende, uagtet de ikke ere bevilgede paa en Finantslov. Dermed forekommer det mig anerkjendt, at den sidste Finantslov ikke paa denne Maade kan være enslydig med Ordene „de hidtil gjældende Regler“, selv hvor Talen er om Forstaaelsen af „de løbende Udgifter“; og endnu mindre kan dette være Tilfældet, hvor der er Tale om de enkelte Udgiftsbeløb; thi disse variere jo saaledes fra Aar til Aar, som jeg har paavist i Betænkningen, at det er vanskeligt at sige, hvad „den hidtil gjældende Regel“ er i hvert enkelt Tilfælde, saa at den næppe vil kunne paapeges bestemt. Uden imidlertid at komme yderligere tilbage til de historiske Underfølgelser, den ærede Ordfører foretog, skal jeg tillade mig at bemærke, at

Ogsaa selve den første foreløbige Udgiftsbetaling eller midlertidige Finantslov for 1850 taler, forekommer det mig, temmelig afgjort imod hele denne Betragtning; thi naar den bemyndiger Regeringen til foreløbig at afholde de nødvendige løbende Udgifter efter de hidtil gjældende Regler paa et Tidspunkt, hvor der endnu ikke eksisterede en eneste Finantslov, kan det dog ikke være det sidste Aars Finantslov, hvortil der er henvist. (Th. Nielsen: Men der var dog en Finantsordning.) Ja, ganske vist, der var en Finantsordning, og der var en Finantsforvaltning, ligesom det jo ogsaa i Statsrevisionens Betænkning hedder: „... en Forklængelse og Fortsættelse af den hidtidige Finantsforvaltning“; men dermed er jo ingenlunde sagt, at den hidtil gjældende Finantsforvaltning skal kun være lig med Finantsforvaltningen i det sidste forløbne Finantsaar. Det ærede Flertal siger, at vi, som gjøre en modsat Opfattelse gjældende, gjøre den Hovedsætningen indskrænkende Betsætning til Hovedsætning og omvendt, at vi altsaa gjøre den Regel: „dog, at ingen Udgift maa overstige, hvad der er opført paa Finantslovsforslaget“ til Hovedregel. Nei, det gjøre vi ikke, vi opfatte den som en indskrænkende Bestemmelse, men hense på denne indskrænkende Bestemmelse til et andet Ord i den foregaaende Text end de Herrer. Vi opfatte Hovedreglen for Udgiftsbeløbene som værende indeholdt i det Ord: „nødvendige“. Det er kun de nødvendige Beløb, som Regeringen bemyndiges til at afholde, og derfor sættes end yderligere den absolute Begrænsning, at Finantslovsforslagets Summe ikke maa overskrides, selv om det ellers kunde menes, at det var nødvendigt at gaa yderligere. Men dette Ord „nødvendige“ henfører nu Flertallet til „løbende Udgifter“; men her skal jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det i saa Tilfælde vil komme til at staa aldeles orkesløst og uden Betydning. Statsrevisionen gjør jo nemlig meget rigtig opmærksom paa, at der ikke kan bygges noget som helst selvstændigt Resultat paa Afskillelsen mellem nødvendig løbende og ikke nødvendig løbende Udgifter. Derjom Ordet „nødvendig“ skal henføres til „løbende Udgifter“, Gethder det i Virkeligheden aldeles Intet; det er kun, naar man forstaaer det om Udgiftsposternes Beløb, at det faar virkelig Betydning og Mening, og det maa atter her siges at være en temmelig almindelig anerkjendt Lovfortolkningsregel, at man maa forstaa de enkelte Ord i Loven saaledes, at de faae virkelig Mening og ikke staa orkesløse. Her bliver jo Spørgsmaalet ogsaa noget om, hvad der skulde være „nødvendigt“; naar